

Individual life thoughts as seen in the works of Ve. Iraiyanbu

Dr. P. Vigneshkumar,

Assistant Professor, Tamil Department, S.A. College of Arts and Science, Chennai- 600 077, Tamil Nadu,
vikki6493@gmail.com

ABSTRACT

To achieve true excellence, an individual's emotions and motivations should contribute positively both to their own well-being and to the betterment of society. An individual's characteristics and interests inevitably influence the community they inhabit, and conversely, that society becomes the subject for its creators. These creators, observing society deeply, express their understanding, visions, and desires through their art, often aiming to benefit or improve the lives of those within that society. V. Iraiyanbu, for example, explores the deeply personal experiences of inner journeys, obstacles encountered, anxieties faced and avoided, anger and its management, as well as themes of taste, hunger, and global consciousness in his writings. This article aims to examine the benefits of Iraiyanbu's work and how it can contribute to the enhancement of individual emotional well-being.

ARTICLE INFO

Received : 01 Dec 2024

Revised : 04 Dec 2024

Accepted : 01 Jan 2025

KEYWORDS

*V. Irayanbu, Life Thoughts,
Tamil Books*

வெ.இறையன்பு படைப்புகளில் காணலாகும் தனிமனித வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

முனைவர் பா. விக்னேஷ்குமார்,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, எஸ். ஏ. கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சென்னை- 600

077, தமிழ்நாடு, vikki6493@gmail.com

முன்னுரை

தனி மனிதன் மேன்மை அடைய வேண்டுமெனில் அவனிடம் எழும் உணர்வுகள் அனைத்தும் தனக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நன்மை பயக்கும் வகையில் அமைய வேண்டும். ஒரு தனி மனிதனின் பண்பு நலன்கள் அவன் சார்ந்துள்ள சமுதாயத்திலும் பிரதிபலிக்கும். அவ்வகையில் படைப்பாளர்கள் சமுதாயத்தை உற்றுக் கவனித்து அதன் பொருட்டு தான் கண்ட, காணும் அல்லது காண விரும்பும் சமுதாயத்தை தன்னுடைய படைப்புகளின் வழி வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அவ்வாறு படைக்கப்படும் படைப்புகளே சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதர்களுக்குப் பயனாக அமையும் என்ற எண்ணத்திலும் அல்லது அவர்களது வாழ்வை மேன்மைப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலும் எழுதுகிறார்கள். அவ்வகையில் வெ.இறையன்பு தன்னுடைய படைப்புகளில் அகம் சார் பயணம், அகம் சார் பயணத்தில்

ஏற்படும் தடைகள் கவலை, கவலையை விலக்குதல், கோபம், கோபத்தை தவிர்க்கவழி, உணர்வில் உள்ளது சுவை, பசி, உலக இயக்கம் ஆகிய தனிமனித உணர்வுகளை எவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்று கண்டறிவதுடன், அதன் பயன் மற்றும் தனிமனித உணர்வுகளை மேம்படுத்துவதற்கான வழிகள் பற்றி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அகம் சார் பயணம்

ஒருசில மனிதர் பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று அதனைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். சிலர் பயணம் மேற்கொள்வதையே மகிழ்ச்சியாகக் கருதுகிறார்கள். சிலர் படிப்பதால் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள் இவையாவும் புறத் தூண்டுதல்களால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியாகும். புறத்தூண்டுதல்களால் மகிழ்ச்சியடைந்தாலும். நாம் நமக்குள் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை,

“வெளியே நிகழ்த்தும் பயணமெல்லாம்

நமக்குள் பயணம் நிகழ்த்தவேண்டும்

நம் உள்ளுணர்வுக்குள் பயணம் செய்து

உண்மையை உணர்த்தச் செய்திட வேண்டும்.

உள்ளே தேடும் தூண்டுதல் இருந்தால்

பயணப் பாதை தியான மண்டபம்.”

(தரிசனம், ப.84)

அவ்வாறு நமக்குள் நாமே பயணத்தை மேற்கொண்டு உண்மைகளை உணர வேண்டும். அவ்வாறு உண்மைகளை உணர்ந்தவர்களின் செயல்கள் அனைத்தும் பயனுடையதாக அமையும்.

வெளிப் பயணம் மேற்கொள்வதற்கும் அகம் சார் பயணம் மேற்கொள்வதற்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. வெளிப் பயணம் மேற்கொள்பவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களையும் சரிபார்த்து எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் அகம் சார் பயணத்தில் ஒவ்வொரு பொருட்களையும் விட்டுச் செல்லுதல் வேண்டும். அவ்வாறு பயணம் செய்து உண்மையை உணர்வதுதான் உன்னதப் பயணம் என்கிறார்.

அகம் சார் பயணத்தைத் தமிழகத்தில் ஏராளமான சித்தர்களும் மகான்களும் மேற்கொண்டு பயன்பெற்றுள்ளனர். அவர்கள் அதனை அனைவரும் பின்பற்றும் வண்ணம் எளிமையாக கொடுத்துள்ளனர். அவர்கள் மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி உலகைக் கண்டனர் என்பதைத் திருமூலர்,

“முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கள்!”

அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே ஆனந்தம்.”

(பன்னிரு திருமுறை, திருமந்திரம், பா.2832)

என்னும் வரிகளில் அகம் சார் பயணத்தை மேற்கொள்ளாது உலகத்தைக் காண்பவர்கள் மூடர்கள். உலகை உற்றுக் கவனிக்க வேண்டும் எனில் அகம் சார் பயணம் மேற்கொண்டு தான் யார் என்பதை உணர்ந்து, அகத்தின் கண் உலகைக் காண வேண்டும். அவ்வாறு காண்பதிலேதான் ஆனந்தம் பெற முடியும் என்று குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

அகம் சார் பயணத்தில் ஏற்படும் தடைகள்

அகம் சார் பயணத்தை மேற்கொள்ளும் போது குடும்பம், சமுதாயம் என தடைகள் ஏற்படும். ஆனால், அதனை விடுத்து அகம்சார் பயணம் மேற்கொள்ளுபவர்களுக்கே அவர்களின் உண்மைத் தேடுதல் கிடைக்கப் பெறும் என்பதை ஆசிரியர்,

“நாம் உள்ளுக்குள் பயணம் நிகழ்த்தும் முயற்சியைத்

தடுப்பதற்கே குடும்பம், சுற்றம் என்று அமைப்புகள் உண்டு,

அவற்றைக் கழற்றி எப்படிப் பயணம்?

என்பதே பலரது உடனடி வினாவும்

அவர்களைத் தாண்டியும் செய்யும்போதே

உண்மைத் தேடுதல் உணர்வில் கிடைக்கும்.”

(தரிசனம், ப.85)

என்னும் வரிகளில் அகம் சார் பயணம் மேற்கொள்ளும்போது தடைகள் ஏற்படலும் உண்மையை உணர வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் பயணம் மேற்கொள்பவர்களுக்கு

தடைகள் என்பது ஒரு பொருட்டல்ல. இருப்பினும் தன் பயணத்தில் இருந்து விலகாது, தொடர்ந்து முயற்சி செய்து பயணிக்க வேண்டும். அவ்வாறு பயணிக்கும் போதே உண்மையான தேடுதல் கிடைக்கும்.

செல்வ செழிப்பு மிகுந்தவராக இருந்த புத்தர் அதனையெல்லாம் விடுத்து துறவு வாழ்க்கை மேற்கொள்கிறார். அவரை அமைச்சர்கள் வந்து அழைத்த போது தான் உண்மை நிலையைக் கண்டறியாமல் திரும்ப மாட்டேன் எனக்கு அரசு பதவி வேண்டாம் என்கிறார். “தன்னுடைய மனவரைக்கியமே முக்கியம் என்று ‘உருவேலாகானகத்தில்’ மனதிற்கு அமைதி ஏற்படாத போது உடலுக்கும் ஏற்படாது. ஆகையினாலே மனதிற்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைப் போக்க, தியானத்தில் அமர்ந்து அமைதியை உண்டாக்கினார். மீறி தீய எண்ணங்கள் வந்தால் உடனே அவற்றை விடுத்து நல்ல எண்ணங்களை நினைத்தார்.” (கௌதம புத்தர், ப.57) இவ்வாறு மனதை ஒருநிலைப் படுத்தி அதனை பண்படுத்த கடுமையான பயிற்சிகளை மேற்கொண்டார். புத்தர் தனக்கு ஞானம் கிட்டும் வரை தனக்கு ஏற்பட்ட பல்வேறு தடைகள் அனைத்தையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல் ஞானம் பெறுவதிலேயே மன உறுதியுடன் பயணித்தார்.

தியானத்தை மேற்கொண்டு நம் முன்னோர்கள் தங்கள் வாழ்வில் கண்டுணர்ந்த உண்மைகளை மக்கள் அனைவரும் பின்பற்றும் வண்ணம் எளிமையாகத் தந்துள்ளனர். அவையாவும் தற்கால விஞ்ஞானத்தை மிஞ்சுவதாக உள்ளது. அவையாவும் அவர்களுக்கு எளிமையாக கிடைக்கவில்லை. அவையாவும் அவர்களுக்கு அனுபவத்தால் கிடைத்தவை. ஒரு செயலை மேற்கொள்ளும் போது மனதை ஒரு நிலைப்படுத்திப் பயணிக்க வேண்ும். மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி செயல்களை மேற்கொள்வதே வெற்றி பெறுவதற்கான பாதையாகும்.

கவலை

மண்ணில் பிறக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் கவலைகள் இன்றி பிறக்கிறான். அவனுடைய தேவைகளும் சொற்பமாக இருக்கிறது. ஆனால் மனிதன் பிறவற்றின் மீது ஆசைப்படுகிறான். அவ்வாறு ஆசைப்பட்டது கிடைக்காத போது கவலை அடைகிறான் அல்லது சமுதாயம் மனிதனுக்கு ஆசை இலக்கு நோக்கம் வெற்றி என ஏதோ ஒன்றை அவனிடம் ஏற்படுத்துகிறது. அவை அவனுக்குக் கிடைக்காத போது அவன் கவலை அடைகிறான். அதனை இறையன்பு தன்னுடைய கவிதையில்,

“ஒவ்வொரு மனிதனும்

கவலைகளின்றி மண்ணில் பிறக்கிறான்.”

(தரிசனம், ப.21)

என்கிறார். மனிதன் பிறக்கும் போது கவலையின்றி பிறக்கிறான். கவலைகள் என்பது மனிதன் தானே ஏற்படுத்திக் கொள்வதாக உள்ளது.

கவலையை விலக்குதல்

கவலையில்லாமல் பிறக்கும் மனிதன் கவலைக்குள்ளாகிறான் அதற்கு காரணம். தனக்கான உடைமைகளைப் பிறர் எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்ற எண்ணத்திலும்இ தான் ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடைக்கவில்லை என்ற எண்ணத்தாலும் கவலைப்படுகிறான். அதனைப் போக்க ஆசிரியர்

“நமக்கான உலகத்தைக் களவாட முடியாது

என்னும் தெளிவு இருந்தால் கவலை விலகும்.”

(தரிசனம், ப.21)

ஒவ்வொரு மனிதனும் தனித்தன்மை உடையவர்களாகத் திகழ்கிறார்கள். அவனின் கவலைக்கு முக்கிய காரணமே ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் நிலை உணராதவர்களாக இருப்பது தான். தனித்தன்மையுடன் திகழும் மனிதன் தங்களது தனித்தன்மைகளை உணர்ந்து தங்களது திறமைகளை யாரும் திருட முடியாது என உணர்ந்தாலே கவலை தீரும். அதனைப் பாரதியார்,

“கவலைப்படுதலே கருநரகம்மா!

கவலையின்றிருத்தலே முக்தி.”

(விநாயகர் நான்மணிமாலை, ப.128)

கவலையுடன் வாழ்வது கடும் நரகத்தைப் போன்றது கவலையின்றி மகிழ்ச்சியாக வாழ்வது முக்தி என்கிறார். பார்த்த பொருள்கள் அனைத்திலும் பற்றுக் கொள்ளும் மனதை அதன் வழியில் செல்ல விடாது, ஒருநிலைப்படுத்துபவனே உலகில் உள்ள துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுவான். அதனை இடைக்காட்டுச் சித்தர்

“மனமென்னும் மாடு அடங்கின்

தாண்டவக்கோனே – முத்தி

வாய்த்ததென்று எண்ணோடா

தாண்டவக்கோனே.”

(சித்தர் பாடல்கள், இடைக்காட்டுச் சித்தர், தாண்டவக்கோன்
கண்ணிகள், ப.317)

என்னும் வரிகளில் மனம் என்பதை மாட்டிற்கு ஒப்பாகக் கூறுகிறார். மனம் மாட்டைப் போன்றது. ஒரு நிலையில் இருப்பதில்லை அவ்வாறு செல்வதால் எந்த ஒரு பயனும் கிடையாது. அதே மாட்டை மாடு மேய்ப்பவர் பிடித்து ஓரிடத்தில் கொண்டு அதனைப் பராமரிக்கும் போது மாடு மனிதர்களுக்குப் பயன் தருவதாக உள்ளது. பலவாறாகச் செல்லக்கூடிய மனதையும் அதன் போக்கில் செல்லவிடாது அதனை ஒரு நிலைப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு ஒருநிலைப் படுத்துவதே உலக துன்பங்களில் இருந்து விடுபட்டுக் கவலையின்றி வாழ்வதற்கான வழி என்கிறார். தான் யார் என்பதை உணர்ந்து. தனக்கான தனித்தன்மை என்ன என்பதைத் தெரிந்துஇ நமக்கான திறமைகளை யாரும் களவாட முடியாது என்று இருத்தலே கவலையைப் போக்குவதற்கான வழியாகும்.

கோபம்

கோபம் என்பது நமக்கு தெரிந்த ஒருவர் தவறு செய்யும் போதோ அல்லது நமக்குப் பிடிக்காத ஒரு செயலை ஒருவர் செய்யும் போதோஇ தங்களது கருத்தை பிறர் ஏற்காத போதும், அதனை அவர்களிடம் சேர்க்க எடுக்கும் முயற்சியின் போதும் கோபம் அடைகிறோம். அதனை ஆசிரியர்,

“நம் மீது நாமே கோபப்படுகையில்

அடுத்தவர் மீது அதைத் திசைதிருப்ப

எடுக்கும் முயற்சியை கோபமாய் வெளிவரும்

.....

கையாலாகாதவர்கள் கோபம் கொள்வதும்

கைதேர்ந்தவர்கள் அமைதி காப்பதும்

அன்றாடம் நடக்கும் இயல்பான நிகழ்வு.”

(தரிசனம் ப.41)

மேற்கண்ட வரிகளில் கையாலாகாதவர்கள் என்பவர்கள் தன் வேலையை தானே செய்து கொள்ளாதவர்கள் அல்லது பிறர் ஒரு வேலையை சொல்ல அதனை அவர்கள் செய்யாது அந்த வேலையை மற்றொருவரிடம் சொல்லுபவர்கள் என்கிறார். அவர்களிடம் கோபம் ஏற்படுகிறது. கைதேர்ந்தவர்கள் என்பவர்கள் தன் வேலையை தானே செய்பவர்களும் தனக்கு மேல் உள்ள அதிகாரிகள் சொல்லும் வேலையை செவ்வனே செய்பவர்கள் ஆவர். அவர்கள் பிறரிடத்தில் கோபம் கொள்வதில்லை.

தன் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி தான் யார் என்பதை உணர்ந்தவர்களும் பிறருக்கும் நன்மை தரும் செயல்களைச் செய்து வாழ்பவர்கள் கோபப்படுவதில்லை. மாறாக மனதை ஒருநிலைப்படுத்தாதவர்களும் தான் யார் என்பதை உணராதவர்களும் தன்வேலையைத் தானே செய்யாதவர்களும் கோபப்படுபவர்களாக உள்ளர்.

கோபம் அடையும்போது அதன் வெளிப்பாட்டை ஒரு சிலர் மெய்ப்பாடுகளால் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். ஒரு சிலர் அதனை வெளிப்படுத்தாது தன் நிலையிலேயே கோபம் கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு வகையில் கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். பாரதியார் தன் மக்கள் அடிமைகளாகக் கிடப்பதைக் கண்டு கோபமடைகிறார். அதனை,

“நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே -இந்த

நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்.”

(பாரத ஜனங்களின் தற்கால நிலைமை, ப.33)

என்னும் வரிகளில் மக்கள் அடிமையாகக் கிடக்கிறார்கள் அதனை நினைக்கையில் தனது நெஞ்சம் பொறுக்கவில்லை என தன்னுடைய எண்ணத்தை எழுத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகள் தங்களது சொல்லைக் கேட்காத போது கோபம் அடைவர் என்பதை, ‘வைக்கோல் கன்று’ என்னும் கதையில் பொன்னன் என்பவன் பண்ணையில் பணி புரிந்து வந்தான். அவறது மகன்களை பண்ணையார் நகரத்திற்கு அனுப்பி படிக்க வைக்கிறார். படிப்பை முடித்த பிறகு கிராமத்திற்கு வருகிறார்கள். கிராமச் சூழலும்

தன்னுடைய தந்தையின் வேலையும் அவர்களுக்குப் பிடிக்காததால் இ தனது தந்தையை நகரத்திற்கு அழைக்கிறார்கள். அதற்குப் பொன்னன் “நாய்களே! வெளியே போங்கடா! நன்றி கெட்ட ஜென்மங்களே! இந்த உயிர் பண்ணையார் காலடியில் தாண்ட பிரியும். உங்கள் மாதிரி வீட்டுக்குப் பாதகம் நெனைக்கிறவன் இல்ல நானு. அனாதையா ஒரு வேளை சாப்பாடு கேட்டு வந்த எனக்கு வாழ்க்கையே அமைச்சிக் கொடுத்த தங்கமானவரு அவரு” (வைக்கோல் கன்று, ப.96) என்று கோபத்தில் சொல்கிறார். தனக்கு பிடிக்காத செயல்களைப் பிறர் செய்யும் போது கோபம் ஏற்படுகிறது.

கோபத்தை தவிர்க்கவழி

கோபம் கொள்ளாமையே மனிதன் மகிழ்ச்சியாக வாழ வழி. அதனை இடைக்காட்டுச்சித்தர், மனித மனதில் ஒரு பாம்பு உள்ளது. அந்தப் பாம்பு எது தெரியுமா? அதுதான் கோபம், வெகுளி, ஆத்திரம் என்று சொல்லப்படும் நச்சுப்பாம்புகள். அதை நம் உள்ளத்திலே வாழ விடக் கூடாது அதை மாண்டு மடியச் செய்திட வேண்டும். அந்தப் பாம்பு மடிந்தால்தான் செத்துப் போனால் தான் நாம் நினைப்பதெல்லாம் நிறைவேறும்; ; ; ; ; கைகூடும் சித்தியாகும். ஆகையால் அந்தச் சினம் என்னும் பாம்பை அடித்துக் கொண்டு தூக்கி எறிந்து விடு என்பதை,

“சினமென்னும் பாம்பிறந்தால்

தாண்டவக்கோனே

யாவும் சுத்தி என்றே நினையேடா

தாண்டவக்கோனே”

(சித்தர் பாடல்கள், இடைக்காட்டுச் சித்தர், தாண்டவக்கோன் கண்ணிகள், ப.317)

மேற்கண்ட வரிகளில் மனிதன் அவனிடம் உள்ள கோபத்தைத் தூக்கி எறிய வேண்டும் என்கிறார். தனக்கு பிடிக்காத செயல்களைப் பிறர் செய்யும் போது கோபம் ஏற்படுகிறது. தங்கள் குழந்தைகள் தவறு செய்யும் போது பெற்றோர்கள் கோபப்படுகிறார்கள். இவ்வாறு பல்வேறு காலங்களில் கோபம் ஏற்பட்டாலும் தான் யார் என்பதை உணர்வதும் மண்ணில் ஏன் படைக்கப்பட்டோம் என்பதை உணர்ந்து தன் வேலைகளைத் தானே செய்து உலகைக் காண்பதே கோபத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழியாகும்.

உணர்வில் உள்ளது சுவை

மனிதர்கள் உண்ணும் உணவிற்கும் அவர்களின் நடத்தைக்கும் தொடர்பு உண்டு. ஒருவர் உண்ணும் உணவினைப் பொருத்து அவரின் அன்பு, கோபம், பாசம் போன்றவை வெளிப்படுகின்றன. நாள்தோறும் சமைப்பதற்குத் தேவையான பொருட்கள் ஒன்றுதான். ஆனால் நாம் ஒவ்வொரு நாளும் உண்ணும் உணவின் சுவை ஒவ்வொரு விதமாக அமைகிறது. தினந்தோறும் சமைப்பவர்கள் ஒருவரே என்றாலும் சுவையில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. அதற்குக் காரணம் சமைப்பவர்களின் உணர்வினைப் பொருத்து சுவையும் மாறுபடுகிறது. அதனை இறையன்பு தரிசனம் என்னும் கவிதையில்,

“உணவில் இல்லை ருசியின் அளவு

உணர்வில் உள்ளது சுவையின் சூட்சுமம்.”

(தரிசனம், ப.77)

என்னும் வரிகளில் உணவின் சுவை சமைப்பவரின் உணர்வின் தன்மையைப் பொருத்து உள்ளது என்கிறார். உணவு சமைக்கும் போது சமைப்பவர்கள் தனது உணர்வினைச் சமையலில் இருக்குமாறு சமைக்க வேண்டும். அவ்வாறு சமைக்கும் போது உணவு சுவையுடையதாக இருக்கும். ஒவ்வொருவரின் உணர்வைப் பொருத்து சுவையின் தன்மையும் மாறுபடுகிறது.

உணர்வைப் பற்றிச் சொல்லும் சேக்கிழார் சேரியில் பிறந்த நந்தனார் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் நாள்தோறும் உழைத்தால் மட்டும் இரவு உணவிற்கு வழி என்ற நிலையில் பகல் முழுதும் கருவிகளுக்கு வார்க்கட்டும் தொழிலை மேற்கொண்டார் என்கிறார். அவருடைய உடல் இத்தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவரின் மனம் சிவபெருமானிடம் இருந்தது என்பதை,

“பிறந்து உணர்வு தொடங்கியபின்

.....

அறம்புரி கொள்கையரையை

அடித்தொண்டின்நெறிநின்றார்.”

(பெரியபுராணம், பாடல்.1057)

மேற்கண்ட வரிகளில் வெளிப்படுத்துகிறார். நந்தனார் சிவபெருமானிடம் கொண்ட பற்றின் காரணமாக சிவபாதம் அடைந்தார். அதனைப் போன்று மனிதர்களின் உணர்வைப் பொருத்து அவர்களின் செயல்கள் அமைகின்றன. ஒரு மனிதன் ஒரு செயலை மேற்கொள்ளும் போது அதனுடன் ஒன்றி உணர்வுப்பூர்வமாகச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செயலை மேற்கொள்ளும் போது அச்செயல் வெற்றியடையும்.

பசி

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று உணவு. பெரும்பான்மையான மக்கள் உணவு கிடைத்தால் போதும் என்று உழைக்கிறார்கள். ஒருசில மக்கள் ஒருவேளை உணவுக்கே வழியில்லாது வாழ்கிறார்கள். ஒரு வேளை உணவு கிடைத்தால் போதும்;;, ஒரு நாள் பசியைப் போக்கி விடலாம் என்று வாழ்பவர்களும் காணப்படுகிறார்கள். ஒரு நாடு மேன்மையடைய வேண்டுமெனில் அந்நாட்டில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் பசியில்லாது வாழ வேண்டும். உணவு கிடைக்காத நாட்டில் வாழும் மக்கள் பல்வேறு துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். பசியற்ற நாடு மேன்மைதன்மை உடையதாகத் திகழும். மனிதனின் நடத்தைகளை மாற்றும் ஆற்றல் பசிக்கு உண்டு. பசியால் தவிக்கும் மனிதன் தன் பசியைத் தீர்க்க பல்வேறு செயல்களை மேற்கொள்கிறான். அவ்வாறு அவர்கள் வாழும் வாழ்க்கை நரகம் என்பதை இறையன்பு

“பசி அவர்களது நரகம்,”

(பூபாளத்திற்கொரு புல்லாங்குழல், ப.6)

என்னும் வரிகளில் பசியுடன் வாழும் மனிதர்களின் நிலைமை நரகத்திற்கு ஒப்பானது என்கிறார். பசியை விட ஒரு மனிதனுக்குத் துன்பமானது வேறு எதுவுமில்லை.

பசியுடன் வாழும் மனிதர்களுக்குத் தன் பசியைப் போக்குவதற்கான உணவு கிடைத்து விட்டால், அந்த உணவே அவர்களுக்குச் சொர்க்கம் என்பதை இறையன்பு,

“உணவு சொர்க்கம்.”

(பூபாளத்திற்கொரு புல்லாங்குழல், ப.26)

என்கிறார். உணவு கிடைத்தாலே போதும் அவர்களிடம் தேவையற்ற கவலைகள் இருக்காது. அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வார்கள். உணவில்லாமல் மக்கள் வாழ்வது நரகத்தைப் போன்றது. ஒரு மனிதன் வாழ்வில் பசியில்லாது வாழ்வதைப் போன்று வேறு எதுவும் இல்லை. அதுவே சொர்க்கம் என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

உணவில்லையெனில் உயிர்கள் இல்லை. உயிர்கள் இல்லையெனில் உலகம் இல்லை. எல்லா வேலைகளும் வயிற்றுக்காக தான். போதிய உணவினைப் பெற்று வாழும் மக்களிடம் நாகரிகம் அமைதி, அன்பு இன்பம் என அனைத்தும் காணப்படும். இந்த உண்மையை தமிழ் மக்கள் என்றும் கடைப்பிடித்தவர்களாக திகழ்ந்துள்ளனர். அதனை பாரதிதாசன் 'உலகம் உண்ண உண்' என்கிறார். உணவு அருந்துவதற்கு முன்பு உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் உணவு கொடுத்து அவர்களின் பசியைப் போக்கிய பிறகு உணவு உண்ண வேண்டும் என்கிறார்.

சேர மன்னர்களின் ஒருவர் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன். சேரமான் என்பது அவர்களின் குடிப்பெயர், பெருஞ்சோறு என்பது சிறப்புப் பெயர், உதியன் என்பது இயற்பெயர், சேரலாதன் என்பது பட்டப்பெயர், அனைவருக்கும் உணவு கொடுத்தவர் ஆதலால் உதியன் என்ற பெயர் செஞ்சோற்று உதியன் என்று ஆயிற்று என புறநானூறு தமிழர் நாகரிகம் என்ற நூலில் (ப.151) சாமி சிதம்பரனார் குறிப்பிடுகிறார்.

அவருடைய காலத்தில் நாட்டில் பஞ்சமில்லை. பட்டினியில்லை, வறுமையில்லை அனைத்து வசதிகளையும் பெற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் மக்கள் வாழ்ந்தனர். நாட்டை ஆளும் தலைவர்களுக்கு முக்கியமான ஒன்று தன்னுடைய நாட்டில் வாழும் மனிதர்கள் அனைவருக்கும் உணவினைக் கொடுத்து பசி இல்லாது வாழ வழி செய்வதாகும்.

ஒருவனுக்குப் பசிப்பிணி ஏற்படும் போது அவனிடம் உள்ள நற்குணங்கள் அனைத்தும் பறந்து போகும் என்பதை ஓளவையார்

“மானம், குலம் கல்வி, வண்மை அறிவுடைமை

தானம் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை - தேனின்

கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காழுறுதல் பத்தும்

பசிவந்திடப் பறந்து போம்”

(நல்வழி, ப.26)

மேற்கண்ட வரிகளில் ஒரு மனிதனின் நற்குணங்களும் பசி ஏற்பட்டால் பறந்து போகும் என்கிறார். சமுதாயத்தில் பசியால் வருந்துபவர்களுக்கு உணவு கொடுத்து அனைவரும் பசி இல்லாது வாழ வழிசெய்ய வேண்டும் என்பதைப் பாரதியார்,

“தனி யொருவனுக்கு உணவில்லையெனில்

ஜெகத்தினை யழித்திடுவோம்”

(பாரத சமுதாயம், ப.31)

என்னும் வரிகளில் அனைவரும் உணவினைப் பெற்று வாழ வேண்டும். தனி ஒரு மனிதனுக்கு உணவு கிடைக்கவில்லை எனில் மனிதர்களாக வாழ்வதில் பயனில்லை என்கிறார்.

மனிதன் பசி ஏற்படும் போது உணவு அருந்துகிறான். ஒரு சிலர் பசி ஏற்படாவிட்டாலும் உரிய நேரம் வந்தவுடன் உணவு அருந்துகிறார்கள். அவ்வாறு உணவு அருந்துபவர்களுக்கு உணவின் ருசி தெரிவதில்லை. மாறாக பசித்தபோது உணவு அருந்துபவர்களுக்குத் தான் உணவின் ருசி தெரியும் என்பதை ஆசிரியர்

“பசிக்கும் அளவைப் பொருத்தே

உணவின் ருசியும் விளங்கும்.”

(தரிசனம், ப.77)

என்னும் வரிகளில் பசியைப் பொருத்துத் தான் உணவின் ருசி இருக்கும் என்கிறார். ஒரு நாள் உணவு அருந்தாது இருந்து அடுத்த வேலை உணவு அருந்துகிறோம் என்றால் அப்போது உணவின் உன்னதம் தெரியும்.

பசியைப் பற்றி வள்ளலார் யோசித்ததைப் போல வேறு யாரும் யோசித்திருக்க முடியாது. “பசியினால் துன்பப்படுகிறவர்கள் ஆகாரத்தைக் கண்ட காலத்தில் அடைகின்ற சந்தோசமும், தாய் தந்தை, பெண்டு, பிள்ளை, காணி, பூமி, பொன், மணி முதலானவைகளைக் கண்ட காலத்திலும் அடையார்களாயின். ஆகாரம் உண்ட காலத்தில் உண்டாகும் சந்தோசம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும். ஆதலால் அந்த ஆகாரத்தின் சொரூப ரூப சுவாவங்களும் கடவுளின் ஏகதேச சொரூப ரூப சுவாவங்களாகவே அறியவேண்டும்.” (திருவருட்பா உரைநடை பகுதி, ப.122)

ஒருவன் உற்றார்களைக் கண்டால் அடையும் இன்பத்தை விட பசியால் வாடும் போது உணவு கிடைத்தால் அவன் அடையும் இன்பம் அதிகம் என்கிறார்.

பசியால் வருந்துபவர்களைக் கண்ட வள்ளலார் அவர்களுக்கு உணவளிக்க வேண்டும் என்று சத்திய தரும சாலையை ஏற்படுத்தினார். அன்று முதல் இன்று வரை நூற்றி நூற்றத்து ஏழு ஆண்டுகளாக ஒரு நாள் ஒரு பொழுதுகூட தடைபடாது வருடம் 365 நாடும் நாள்தோறும்

நண்பகல் இரவு ஆகிய இருவேளையும் நூற்றுக்கணக்கான ஏழைகளுக்கு உணவளிக்க பெறுகிறது. எந்நேரமும் கேழ்வரகுக் கூழ் வார்க்கப் பெறும். மாதப்பூச நாள்களிலும் விழாக்காலங்களிலும் உணவுகள் கொள்வோர் எண்ணிக்கை மிகுதியாகும். தைப்பூசத் திருவிழாவின் போது ஏழைகளையன்றி வழிபாட்டுக்கு வரும் பலரும் பல்லாயிரக்கணக்கில் உணவு அருந்துகிறார்கள் என்கிறார் ஊரன் அடிகள். ஆகையால் நாட்டில் பசி என்பது இன்னும் போகவில்லை என்பது வெளிப்படுகிறது. பசியைப் போக்க வேண்டும். அதனை விட நன்மை பயப்பது வேறொன்றுமில்லை என்பதை வள்ளுவர்,

“ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை

மாற்றுவா ராற்றலிற் பின்.”

(குறள்.225)

தவத்தை மேற்கொள்பவரின் ஆற்றல் பசியைப் பொறுத்துக் கொள்வதாகும். அதனை விட ஒருவர் பசியால் வாடும் போது அவருக்கு உணவு கொடுத்தல் என்பது அதைவிட நன்மை பயக்கும் என்கிறார்.

‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’ என்கிறது மணிமேகலை. உணவு கொடுத்து பிறர் பசியைப் போக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துதற்காகவே எழுதப்பட்ட காப்பியமாகும்.

மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவு அவசியம். ஒரு சில மனிதர்களுக்குத் தேவையான உணவு கிடைக்கிறது. ஒருசிலருக்குப் போதிய உணவும் கிடைப்பதில்லை. அவ்வாறு உணவு கிடைப்பவர்கள் பிறருடைய பசியைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள, அவ்வப்போது பசியுடன் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு பசியுடன் இருந்தாலே பிறரின் பசி தெரியும் என்பதை

“அவ்வப்போது பசியுடன் இருந்தால்

ஏழ்மையைப் பற்றிய நிலைமை தெரியும்

விரதம் என்பது மானுடம் செழிக்க

மற்றவர் பசியை மனமும் அறிய”

(தரிசனம், ப.78)

என்னும் வரிகளில் மனிதர்கள் பசியைப் பற்றி அறிய அவ்வப்போது விரதம் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதன் பயனாக அவர்களின் உடல் வலிமை பெறுவதுடன் பிறர் எவ்வாறு பசியுடன் இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்கிறார்கள். அதன் பயனாக பசியுடன் இருப்பவர்களுக்கு உணவு கொடுக்கிறார்கள்.

உண்ணும் ஒவ்வொரு பருக்கையும் உயிர் வாழ்வதற்கு அவசியம் என்பதை உணர்ந்து உணவு அருந்த வேண்டும். மனிதர்களின் எண்ணம் எல்லாம் நன்றாக உணவு அருந்த வேண்டும் என்பதே. அதனை இறையன்பு,

“அவலம் அனைத்தும் கவளம் குறித்தே

வயிற்றை நிரப்பும் கவலை குறித்து

உழைப்பைப் பற்றிய உள்ளுணர்வெல்லாம்”

(தரிசனம். ப.77)

என்கிறார்;. நன்றாக ஒரு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும், அதன் பயனாக ஊதியம் பெற வேண்டும், அதனைப் பயன்படுத்தி நன்றாக உணவு அருந்த வேண்டும் என்பது மனிதர்களின் எண்ணமாகவும் உணர்வாகவும் இருக்கிறது.

உலக இயக்கம்

உலகில் எத்தனையோ மனிதர்கள் ஒருவேளை உணவு இல்லாது வாடுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர் தனக்கு உணவு கிடைத்தால் போதும் பிறருக்கு உணவு கிடைக்காவிட்டால் என்ன? என்று உணவு அருந்துகிறார்கள். அவர்கள் சுயநலத்தை தன்வயப்படுத்தியவர்கள் என்பதை கீழ்க்காணும் வரிகளில் ஆசிரியர்,

“எத்தனை மனிதர் பட்டினி கிடப்பினும்

ஓரங்குலம் வயிறும் காலியின்றி

நிறைப்பது ஒன்றே கடமையென்று

சுய நலம் காக்கும் விசமிகள் உண்டு

பாதி உணவு மட்டும் உண்டு

மற்றவற்றை அடுத்தவர்களுக்களிக்கும்

மகத்துவம் கொண்டவர்கள் மகானவர்

ஈட்டிய பணத்தை செலவழித்து

ஊட்டச் சத்தைப் பிறர்க்கணிப்பவர்கள்

இருப்பதால்தான் உலகம் சுழலும்.”

(தரிசனம், ப.79)

என்னும் வரிகளில் தனக்குக் கிடைக்கும் உணவை ஒரு வேளை உண்டு மறுவேளை பிறருக்குக் கொடுப்பவர்கள் மகான்கள் என்கிறார். நான் ஒரு வேளை உணவு அருந்துகிறேன். ஒருவேளை உணவுகூட கிடைக்காதவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று நினைத்தவர் விவேகானந்தர். தான் வேலைக்குச் சென்று சம்பாதித்த பணத்தைக்கொண்டு பசியால் வாடுபவனுக்கு உணவு வழங்குபவர்கள் இருப்பதால்தான் உலகம் சுழலுகிறது. அதனை ஔவையார்,

“அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும், “இனிது” எனத்

.....

தமக்கு என முயலா நோன் தாள்இ

பிறர்க்கு என முயலுநர் உண்மை யானே.”

(புறம், பா.182)

என்னும் வரிகளில் மனிதனுக்குத் தனித்து உண்ணும் பழக்கம் இல்லை. அமிழ்தமே என்றாலும் தெய்வத்தாலோ அல்லது தான் செய்த தவத்தாலோ கிடைத்தாலும் அதனை இனிது என தனித்து உண்ணுவதை விரும்பமாட்டார்கள். அத்தகைய தன்மை கொண்டவர்களும், தமக்குக் கிடைத்தால் மட்டும் போதாது பிறருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்று கருதும் சான்றோர் இருப்பதால்தான் உலகம் இயங்குகிறது.

வறுமையுற்ற நிலையில் இருந்தபோது தங்களுடைய உணவிற்காக வைத்திருந்த அரிசியைப் பறவைகளுக்கு எடுத்துப் போட்டவர் பாரதியார். ஒரு மனிதனிடம் பல்வேறு குணங்களை ஏற்படுத்தும் ஆற்றல் உணவிற்கு உண்டு. உணவு கிடைக்காத போது மனிதன் தவறு

செய்ய துணிகிறான். ஆகையால் பசியுடன் வாழும் மனிதர்களுக்கு உணவு கொடுத்து பசியைப் போக்குதலும் தன்னலம் அற்றவர்களாக இருப்பதும் பசியைப் போக்குவதற்கு உண்டான வழி.

முடிவுரை

இன்றைய அவசர உலகில் பல்வேறு பணிச்சுமையும் பொறுப்புகளும் மனிதனை அமைதி இழக்கச் செய்வதாய் உள்ளன. மனிதன் தான் மேற்கொள்ளும் பயணங்களால் பல்வேறு அனுபவங்களையும் வாய்ப்புகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அதுபோல தன் அகம் (மனம்) சார்ந்த பயணம் மேற்கொள்ளும்போது நம்மில் உள்ள குறைகளை அறிந்து கொண்டு, அதைப் போக்குவதற்கும், நிறைவாழ்வு வாழ்வதற்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்பதை உணரமுடிகிறது. மனிதன் கவலையைப் போக்கிக் கொள்வதற்கான வழிமுறைகளைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் சினம் என்பது ஒருவரின் வாழ்க்கையை மாற்றி அமைக்கும் வல்லமை கொண்டது. அத்தகைய சினத்தை தவிர்க்க வேண்டிய வழிமுறைகள். மனிதனின் பசி என்னும் பிணியை அறவே அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்ற வாழ்வியல் சிந்தனைகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

துணைநூல்பட்டியல்

1. வெ.இறையன்பு - தரிசனம் விஜயா பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர் - 641001. முதல் பதிப்பு 2018.
2. வெ.இறையன்பு - பூபாளத்திற்கொரு புல்லாங்குழல், விஜயா பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர் - 641001. முதல் பதிப்பு 2018.
3. ஓளவை அருள் - பாரதியார் பதில்கள் நூறு, ஸ்ரீராம் பாரதி கலை இலக்கிய கழகம், தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018
4. சுப்பிரமணிய முதலியார் சி.கே (உ, ஆ) - பெரிய புராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணம் கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம் முதல் பதிப்பு - 1937
5. துரை தண்டபாணி (உ.ஆ) - நீதி நூல்கள், உமா பதிப்பகம், பழைய எண் 171, பவளக்காரத் தெரு, மண்ணடி சென்னை 600 001, 17ஆம் பதிப்பு மே 2014 மூ.ப 1996
6. ஊரன் அடிகள் (ப,ஆ) - திரு அருட்பா, சமரச சன்மார்க்க ஆராய்ச்சி நிலையம் சமயபுரம் அஞ்சல், திருச்சிராப்பள்ளி, முதல் பதிப்பு - 1972

7. சுப்பிரமணியன் ச. வே (ப,ஆ) - பன்னிரு திருமுறை, மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை 600 108, இரண்டாம் பதிப்பு 2009
8. சுப்பிரமணிய முதலியார் சி,கே (உ, ஆ) - பெரிய புராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணம், காவைத் தமிழ்ச் சங்கம், முதல் பதிப்பு - 1937, முதல் பதிப்பு ஜூலை 1983
9. துரை தண்டபாணி (உ.ஆ) - நீதி நூல்கள், உமா பதிப்பகம், பழைய எண் 171, பவளக்காரத் தெரு, மண்ணடி சென்னை 600 001, 17ஆம் பதிப்பு மே 2014 மூ.ப 1996

References

1. V. Iraiyanpu - Darshanam Vijaya Publishing House, Coimbatore - 641001. First Edition 2018.
2. V. Iraiyanpu - Boopalathilkoroo Phullankuzhal, Vijaya Publishing House, Coimbatore - 641001. First Edition 2018.
3. Olavai Arul - Bharathiyar Thippagal Noor, Sriram Bharathi Kalai Illakiyar Kagam, Teynampet, Chennai - 600 018
4. Subramania Mudaliar C, K (U, A) - Periya Puranam Ennum Thirutondar Puranam Kowaid Tamil Sangam First Edition - 1937
5. Durai Dandapani (U.A) - Neethi Nuvalgal, Uma Publishing House, Old No. 171, Pavalakarath Street, Mannadi Chennai 600 001, 17th Edition May 2014 BC 1996
6. Ooran Adigal (P, B) - Thiru Arutpa, Samarasa Sanmarka Research Institute Samayapuram Post Office, Tiruchirappalli, First Edition - 1972
7. Subramanian S. V (P, B) - Panniru Thirumurai, Manivasagar Publishing House Chennai 600 108, Second Edition 2009
8. Subramanian Mudaliar C, K (U, B) - Periya Puranam Ennum Thirutonda Puranam, Kawaith Tamil Sangam, First Edition - 1937, First Edition July 1983
9. Durai Dandapani (U.A) - Neethi Nubolgal, Uma Publishing House, Old No. 171, Pavalakarath Street, Mannadi Chennai 600 001, 17th Edition May 2014 BC 1996.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).